

وقایع افغانستان از 2001 تا 2014 میلادی

(بخش 45)

مسافرت صدراعظم پاکستان بکابل و ارائه طرح سیاسی آن کشور به کرزی

باید گفت که پس از رویداد قتل بن لادن، شخصی بنام " سیف العدل" که گفته شد، در درون سازمان القاعده، بجای اسامه تعیین گردیده بود، طی اعلامیه یی اظهار داشت که " انتقام مرگ اسامه را خواهند گرفت" و علاوه نمود که " این بار هدف هایی را در انگلستان مد نظر خواهند داشت". چنانکه متعاقب همین اعلامیه، مقام های انگلیس گفتند که ترتیبات ویژه امنیتی را در شهر ها و تأسیسات مهم آن کشور اتخاذ نموده اند.

از قرینه چنین برمی آمد که مقام های حکومت پاکستان احساس کرده بودند که دیگر مُشت شان باز و اسرارشان نزد بزرگترین حامی مالی و سیاسی شان (ابرقدرت امریکا) فاش شده است؛ چنانکه یوسف رضاگیلانی صدراعظم و جنرال شجاع پاشا رییس (آی.اس.آی) پاکستان، فقط دو هفته قبل از عملیات کماندویی امریکا علیه اسامه بن لادن، بگونه عاجل رهسپار کابل گردیده با حامد کرزی رییس جمهور افغانستان دیدار و گفت و گو بعمل آورد. طوریکه بعداً افشا گردید، " گیلانی" طی مذاکراتی با کرزی، پیشنهاد های صریحی داشت. از جمله پیشنهاد های موصوف، فقط چند تای آنها در اینجا درج میکنیم:

*حکومت افغانستان با راه اندازی جرگه عنعنوی با پایگاه های دراز مدت امریکایی ها در افغانستان مخالفت کند و در مقابل، پاکستان بالای طالبان و مخالفان مسلح فشار می آورد تا با حکومت کابل همکاری کنند و دست از مخالفت بردارند.

* قدرت امریکا در منطقه رو به اضمحلال میرود، باید یک بلاک اقتصادی میان پاکستان- افغانستان و چین که به ابرقدرت تبدیل میشود، ایجاد شود.

* حضور جبهه ی مقاومت {شامل بخشهایی از جهادی های شورای نظر، جمعیت اسلامی و دیگران} درحکومت کابل ضعیف گردد

* در دفاتر نمایندگیهای سیاسی هندوستان در افغانستان کاهش قابل ملاحظه به وجود آید

* بلوچ های پاکستانی که در خاک افغانستان فعال اند باید هرچه زودتر از افغانستان خارج ساخته شوند.

* درجریگه ی عنعنوی باید سران قبایل آن سوی مرز نیز اشتراک کنند

* پروژه ی پایپ لاین گاز ترکمنستان تنها میان افغانستان و پاکستان باشد، هندوستان از این پروژه حذف گردد

* سهم دادن به پاکستان در استخراج معادن و پروژه های اقتصادی در افغانستان

* درحکومت آینده ی افغانستان جایگاه افراد جلال الدین حقانی مشخص شود

* درتعیین وزیران دفاع، داخله و رییس امنیت ملی افغانستان، نظر و دید پاکستان ضروری پنداشته شود

* درجریگه ی عنعنوی، خط " دیورند" به رسمیت شناخته شود.

قرارشایعات، حامد کرزی در برابر آنهمه فزونخواهی های مداخله گرانه جانب پاکستان گویا گفته باشد که " این پیشنهاد ها را با هم پیمانان امریکایی شان در میان خواهند گذاشت" . (156)

اما، پاکستانی ها بر بنیاد پالیسی خارجی یا سیاست ستراتیژیک شان در منطقه، بیشتر و مهمتر از آنچه را که در بالا گفتیم، ازدولت افغانستان خواهانند و مصممانه اندرین را گام میگذارند. منافع و یا امتیازاتی را که جانب پاکستان از افغانستان مطالبه دارد، منیحت نمونه، اینها خواهد بود:

* بمیان آوردن یک رژیم ضعیف، عقبگرا، دست نگر و تابع سیاستهای حکومت مرکزی پاکستان مانند امارت اسلامی طالبان

* دسترسی بلا مانع به منابع و ذخایر آبی و زیر زمینی افغانستان

* بدست آوردن راه ترانزیت دائمی میان پاکستان و آسیای میانه (عبور و مرور بلا مانع کاروانهای تجارتي پاکستان از خاک افغانستان)

* کوتاه سازی دست هندوستان از افغانستان و یا تضعیف سازی روابط حسنه میان دو کشور

* دخالت، شراکت، سهمگیری و نقش داشتن در امور سیاسی، اقتصادی، عمرانی و حتا نظامی افغانستان به سود جانب آن کشور

* ایجاد کنفدراسیون میان افغانستان و پاکستان (در صورت مساعد شدن زمینه) و بالا دستی پاکستان در چنین مکانیسم سیاسی - اقتصادی و ...

*. تحمیل معاهده خط " دیورند " به جانب افغانستان برای همیشه

مقام های فزونخواه و بی آزرم پاکستانی حتا پا را از این گلیم هم فرا تر گذاشته گهگاهی ز مزمه تهوع آور مثلاً " کابل و قندهار از نظر تاریخی متعلق به پاکستان میباشد " را در میان حلقات خاص سیاسی آن کشور سر میدهند. چنانکه مهره آ. آی. اس. آی (قاضی حسین احمد) طی بیانیه یی پس از اشغال خوست در سال 1990م در حالیکه گلبدین رهبر حزب اسلامی در کنارش قرار داشت، گفته بود " فتح خوست را به تمام مردم پاکستان تبریک میگویم... ما تنها به تصرف خوست اکتفا نخواهیم کرد، بلکه فتوحات را تا دریای آمو ادامه خواهیم داد..."

"شبکه اطلاع رسانی افغانستان" طی شماره مؤرخ اول ماه سنبله سال 1394 خورشیدی خویش، از قول منابع آگاه نوشت که جانب پاکستان به دولت افغانستان گفته است که هرگاه پاکستان بخواهد که صلح و امنیت در افغانستان اعاده شود، باید خواستهای آتی را رسماً بپذیرد:

اول) حکومت افغانستان باید خط دیورند را به رسمیت بشناسند

دوم) آبهای سرازیر شده به پاکستان {از خاک افغانستان}، بدون مهار یا استفاده اجازه ورود به این کشور را داشته باشند.

سوم) حکومت افغانستان باید روابطش با هندوستان را محدود سازد

چهارم) باید پنجاه درصد از ارگان های حکومت افغانستان به گروه طالبان تعلق گیرند

پنجم) در تعیین مقام های بلند پایه دولتی، حد اقل 35 درصد ملاحظات پاکستان مدنظر قرار گیرد.

دربحیوه نشرچنین گزارشها، " شورای عالی صلح" افغانستان رسماً اعلام نمود که " کلید صلح افغانستان در دست پاکستان است و تا وقتی این کشور روش دوگانه خود را تغییر ندهد و موضع خود را در برابر دولت کابل و طالبان تغییر ندهد، صلحی برقرار نخواهد شد."

این نکته در همینجا گفتنی است که اینهمه تحرکات شیطنت آمیز، مداخله گرانه و استعماری جانب پاکستان علیه افغانستان در حالی صورت میگرفت که در اعلامیه رسمی پی که به سلسله نشست و برخاست ها و گفت و گوهای رسمی (ماه دسامبر سال 1388 خورشیدی) فی مابین دو کشور (افغانستان و پاکستان) صادر شده بود، چنین میخوانیم :

" جمهوری اسلامی افغانستان و جمهوری اسلامی پاکستان با در نظر داشت حقایق ذیل :

*با تأکید بر روابط پایدار و دوستی میان مردمان و حکومت های جمهوری اسلامی پاکستان و افغانستان، با در نظر داشت روابط و مشترکات تاریخی، فرهنگی و مدنی و جغرافیای مشترک که نمایانگر سرنوشت مشترک دو ملت میباشد، با تأکید بر تعهد متقابل به حاکمیت ملی، استقلال و تمامیت ارضی و اعلامیه حسن همجواری و رعایت اصول منشور سازمان ملل متحد، با تأکید بر تحکیم روابط میان افغانستان و پاکستان برای تأمین صلح ؛ امنیت و انکشاف منطقه، با رعایت مندرجات اعلامیه کابل در مورد روابط نیک و حسن همجواری مورخ 22 دسمبر 2002، با رعایت اعلامیه مشترک در مورد ابعاد همکاری های دو جانبه میان افغانستان و پاکستان منعقد ششم جنوری سال 2009 کابل و با درک فرصت های موجوده برای استفاده از منابع طبیعی و بشری به هدف توسعه و سعادت و رفاه

مردمان دو کشور، هردو جانب توافق کرده اند اقدامات ذیل را برای تحکیم هرچه بیشتر همکاریهای دو جانبه اتخاذ نمایند."

البته " پیمان " و " توافق " هردو جانب در بخشهای مواصلات، تجارت و سرمایه گذاری، تعلیم و تربیت، ارتقای ظرفیت ها، زراعت و محیط زیست، انرژی و تماس های مردمی، با ذکر جملات و واژه های مطمئن درج اعلامیه متذکره گردیده است که تنها به ذکر مقدمه این توافق در بالا اکتفا نموده از ذکر مجموع مواد آن منصرف شدیم. پس ملاحظه میشود که جانب پاکستان، هیچگاه و در هیچ موردی بر قول و قرار خویش در برابر افغانستان صادق نبوده و نخواهند بود.

به سلسله همین رفت و آمدها و بگو مگو ها فی مابین دو کشور، در هفته دوم ماه جون سال 2011 میلادی، حامد کرزی یکبار دیگر در رأس یک هیأت رسمی رهسپار اسلام آباد گردید و پس از دیدارها و ملاقاتها با آصف علی زرداری رییس جمهور، سید رضا گیلانی صدراعظم و دیگر سران دولتی آن کشور، طی سخنانی در کابل اظهار داشت: "... در این سفر گرانبها به همراه هیأت بلند پایه افغانستان به بسیاری از اهداف خود در زمینه پیشبرد روند صلح دست یافتیم و در کنار دولت و مقامات کشور دوست و برادر پاکستان، گامهای مهمی را برای ایجاد صلح و امنیت منطقه بر میداریم..." و رضا گیلانی صدراعظم پاکستان نیز گفت: "... دو کشور قادرند در زمینه زیر ساختهای اقتصادی، انرژی و ساخت پروژه های در دست اقدام و مطالعاتی برای رسیدن مردم منطقه و افغانستان به رفاه و توسعه از تجارب یکدیگر استفاده کرده و امیدواری را به مردم باز گردانند..."

اینک، بخش دیگری از پیمان مشترک میان دو کشور افغانستان و پاکستان بنام " پیمان اسلام آباد " را در اینجا درج میکنیم تا ملاحظه شود فاصله میان حرف تا عمل چقدر است: " در این پیمان هردو کشور به همکاری های اقتصادی، فرهنگی و همچنین تقویت بیشتر روابط دیپلماتیک متعهد شده اند. پیمان اسلام آباد که زلمی رسول وزیر امور خارجه ی افغانستان و حنا ربانی کهر سرپرست وزارت امور خارجه ی پاکستان آن را امضا کردند، بیست و پنج ماده دارد. براساس این پیمان، پاکستان متعهد شده است که حق ترانزیت افغانستان را از یکشنبه دوازدهم جون، یعنی یک روز پس از امضای این پیمان به اجرا بگذارد. پیش از این کامیونهای افغانستان نمیتوانستند از مرز پاکستان عبور کنند و خود

را به آبهای آزاد بر بندر کراچی برسانند. سرمایه گذاری های بیشتر در زمینه ی استخراج معادن، همکاریهای بیشتر در زمینه ی مبارزه با مواد مخدر و بهبود وضعیت بهداشت در افغانستان از دیگر تعهدات پاکستان در این پیمان است. پاکستان همچنان تعهد کرده است تا دو هزار بورسیه ی تحصیلی در رشته های پزشکی و مهندسی به شهروندان افغانستان اعطا کند. رهبران پاکستان و افغانستان تلاش میکنند با گسترش همکاری میان دولتها، برشورشها و نا امنی در هر دو کشور غلبه کنند. توافق های جدید برای رسیدن به صلح پایدار در دو سوی خط دیورند یکی از اهداف اصلی این سفر اعلام شده بود. آقای کرزی که در پایان این سفر دو روزه با خبرنگاران صحبت میکرد، گفت؛ مقام های دو کشور در این مورد که چگونه بتوانند افراد و گروه های شورشی از جمله طالبان، حزب اسلامی به رهبری گلبدین حکمتیار و گروه حقانی را به ترک جنگ و مذاکره با دولت افغانستان تشویق کنند، گفت و گو کردند. علاوه بر دیدار بین مقام های دو کشور، دیدارهای دیگری نیز انجام شده است که به گفته ی خبرنگاران مهم است. . . برهان الدین ربانی رییس شورای عالی صلح با افرادی که گفته میشود بر رهبران گروه های شورشی نفوذ دارند از جمله، آقای آفتاب شیرپاو وزیر داخله ی پیشین پاکستان و مولانا فضل الرحمن از روحانیون بلند پایه و پرنفوذ پاکستان دیدار کرده است. . . دو کشور همسایه کمیسیونی را به نام کمیسیون مشترک صلح نیز تأسیس کردند که هدف آن هماهنگی بیشتر برای غلبه ی دو کشور برنا آرامی ها و شورشیانی است که در دو سوی مرز افغانستان و پاکستان فعال هستند... از جانب افغانستان برهان الدین ربانی رییس شورای عالی صلح، زلمی رسول وزیر امور خارجه، جنرال شیر محمد کریمی رییس ستاد ارتش، رحمت الله نبیل سرپرست اداره ی امنیت ملی، جاوید لودین معاون وزارت امور خارجه و عمر داوود زی سفیر افغانستان در اسلام آباد در این نشست شرکت داشتند و از طرف پاکستان هم حنا ربانی کهر سرپرست وزارت امور خارجه، جنرال اشفاق کیانی رییس ارتش، جنرال شجاع پاشا رییس سازمان اطلاعات ارتش(آی اس آی)، سلمان بشیر معاون وزیر امور خارجه و محمد صادق سفیر پاکستان در کابل شرکت داشتند. " (157)

شیوه های بکار بُردِ مخاصمت های جانب پاکستان علیه منافع ملی مردم افغانستان ظرف چند دهه اخیر، متنوع، حساب شده و بسیار هدفمندانه بوده است. مثلاً، علاوه از بهم اندازی احزاب اسلامی، تخریب زیربنا های کشور، جاسوسی و جاسوس پروری، تبلیغاتِ سوء، به راه اندازی عملیات تروریستی، شلیکِ موشک، انسدادِ راه های مواصلاتی و صد ها عملِ نا روای دیگر، پولِ مروج پاکستان را نیز غرض تضعیف پول افغانی و ضربه زدن به سیستم اقتصادی

افغانستان، در ولایات مرزی کشور به چلند انداخت و تا توانست اموال تجار تی تقبلی، بی کیفیت و حتا زیان بار را عمدأ به بازارهای افغانستان فرستاد.

" کابل پرس " بتاریخ دهم ماه نوامبر 2013 م ، ضمن نشر یک گزارش مستند، تحت عنوان " ننگرهار در اسارت کلداری پاکستان" نوشت که " ... با گذشت دوازده سال از حکومت کرزی، هنوز هم پول پاکستان در ولایت های هم مرز با پاکستان چلند دارد..."

یکی از دوکانداران شهر جلال آباد نوت پاکستانی را برای اثبات چلند آن برای خبرنگار نشان میدهد

بیش از چند روز از سفر حامد کرزی و هیأت معیتی اش به پاکستان و تدویر کنفرانس فوق الذکر سپری نشده بود که مقام های نظامی پاکستان با شلیک صد ها موشک بالای شهرها و ولایات کنر، ننگرهار، خوست و پکتیا که موجب شهادت بیش از یکصد نفر افغان، ویرانی منازل و اماکن اهالی مناطق مذکور و آواره گی هزارها تن دیگر گردید، یکبار دیگر نشان دادند که آنها به هیچ صورت پابند تعهد و پیمان امضا شده و معیارهای اخلاقی نبوده و هرگز دست از خصومت علیه مردم افغانستان برندخواهند داشت. جالب این بود که حامد کرزی در مقام رییس جمهور کشور و نیز، نیرو های خارجی مستقر در خاک افغانستان، علی رغم هیجان، نگرانی و تقاضا های همه گانی در داخل افغانستان، هیچ واکنش قانونی و حقوقی در برابر این عمل نظامی پاکستانیها نشان ندادند. بنابراین، مردم افغانستان، چنین سکوت بی سابقه در قبال عملیات نظامی پاکستان را توطئه دیگری بر ضد منافع ملی خویش دانسته در شهر های کابل، هرات، مزاروحتا در کشور های اروپایی و امریکایی دست به تظاهرات اعتراضی گسترده زدند. همچنان، تعدادی از افغانهای مقیم خارج با اساس احساسات وطنخواهانه شان در کشورهای مختلف جهان ، تظاهرات اعتراض آمیز ضد مداخلات آشکار و پنهان جمهوری اسلامی ایران را نیز به راه انداختند.

گزارشهای مطبوعات افغانستان در ماه جولای سال 2012 میلادی و اظهارات والی کُنر و شاهدان عینی می رسانیدند که پاکستان ظرف تنها سه ماه، یک هزار و پنجد موشک و خمپاره

به مناطق مختلف آن ولایت شلیک نموده اند که در اثر آن، ده نفر جان شان را از دست داده و صد ها نفر دیگراخانه و کاشانه شان را ترک گفته به جا های امن تری پناه بُرده اند. سید فضل الله واحدی والی کنر بتاریخ چهارم ماه آگست 2012م، ضمن اظهاراتِ مستندِ ویدیویی گفت که :
تنها امروز، مقاماتِ پاکستانی به تعداد سه صد راکت بالای شهرک وایگل مربوط ولایت کنر شلیک کردند. " (جریان حملاتِ موشکی پاکستان علیه افغانستان در تحتِ فصلِ نهم این اثر، بصورت مفصلتر گنجانیده شده است)

(ادامه دارد)